

นิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๔

เรื่องประเทศเล็กที่สมบูรณ์

ชั้นประถมปีที่ ๕

ตัวอย่างแบบเรียน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ

ของ กระทรวงศึกษาธิการ

๒.๕๐

ตัวอย่างแบบเรียน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ

กระทรวงศึกษาธิการ
นิตานร่อยบรรทัด เล่ม ๕

เรื่อง

ประเทศเล็กที่สมบูรณ์

ชั้นประถมบท ๕

หลวงสำเร็จวรรณกิจ

เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งที่สิบเก้า ๒๕๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๓

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๒.๕๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

1487

00840๑-2

สารบัญ

	หน้า
นิทานที่ ๑	๑
นิทานที่ ๒	๘
นิทานที่ ๓	๑๕
นิทานที่ ๔	๒๐
นิทานที่ ๕	๒๘

นิทานที่ ๑ – ทรัพย์ในดินสินในน้ำ

เรื่องของไทย

ว่าชั่ววูบปลา

เพราะไร่นา

จึงไม่ต้อง

ครวญว่า “ความ

ใครยังมี

ถ้าเข้าใจ

บอกว่ามี

ตุ้มยกมือ

“เห็นจะเป็น

ทุ่งฝนฟ้า

ขาวงามเต็ม

ตุ้มยกมือ

“ขาวเหลือเกิน

ส่งไปขาย

เป็นรายได้

ครวญว่า “อ้อย

อ้อยว่า “หนู

มีมาใน

ไม่เคยขาด

ดาษคน

ชวดเซ

หนหลัง

สงสัย

ขอให้

อนุสนธิ

เลยน

เพราะไทยชอบ

ก่อดม

นาไร่

ขอเสริม

เกินอัตรา

นอกประเทศ

เปรอปรน

มีอะไร

มีข้อ

ประวัติศาสตร์

มีถมเถ

เป็นพันเพ

ถึงอับจน

ตั้งว่า

ในเหตุผล

ใครสักคน

มาอย่างไร”

ย่นหนาทอ

เชิงหวานไฉ

สมตั้งใจ

ไม่เคยจน”

เพิ่มเติมว่า

ถึงต้องจน

เขตมณฑล

ทั่วหน้ากัน”

ใครเติมต่อ”

ที่ควรสรร

เรื่องของไทย
ว่าข้าวปลา

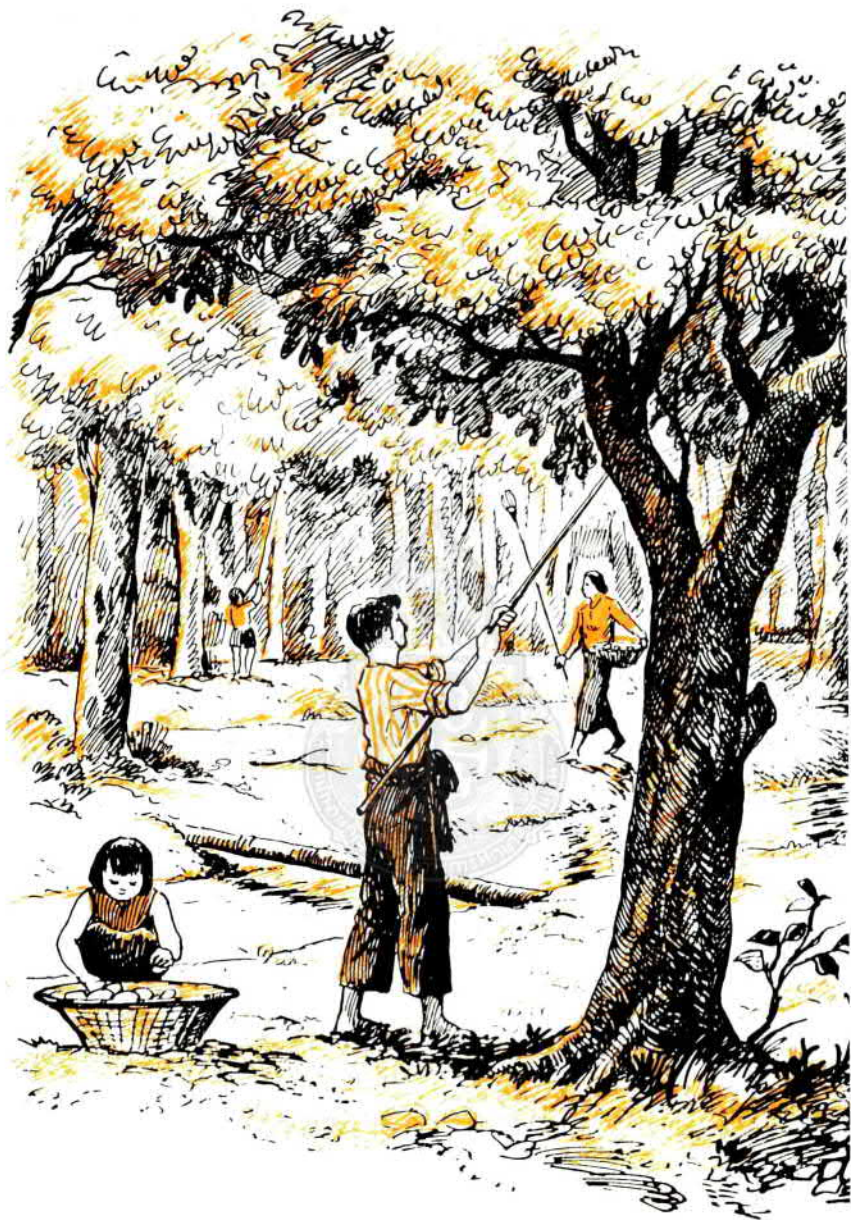
มีมาใน
ไม่เคยขาด

ประวัติศาสตร์
มีถมเถ

มาเสนอ
 คือไทยมี
 คุณแม่ว่า
 ว่าคนไทย
 เอาการทำงาน
 นั่งจุกเจ้า
 เกวียนติดหล่ม
 ดั่งนิทาน
 ไม่มีใคร
 ที่ไขขาน
 ครวว่า “ดิ
 หรือเห็นข้อ
 ตั้วว่า “ผม
 ว่าแม่ฮ้อย
 ครวว่า “คน
 ต้องไม่กลัว
 อมผิดไว้
 เรียนตายเปล่า
 พอครูให้
 รับโตแยง
 คนไม่คร้าน

ให้เห็น
 ความขยัน
 คุณตา
 แต่ก่อนเก่า
 หงต่าป
 คอยให้
 ลงนั่งอ่อน
 อีสปเล่า
 ประพฤติ
 ให้อุดทน
 ดีมาก
 ห้อยไข
 ใครขัดคอ
 คนเก่ง
 อยากดี
 ผิดเป็นครู
 ขเทอ
 ก็ไม่ได้
 กำลังใจ
 ความว่า
 เพราะงาน

เป็นสำคัญ
 เป็นบัจจย
 ท่านเคยเล่า
 มีนิสัย
 ไม่มีใคร
 โชคบันดาล
 วอนเทพยเจ้า
 รู้ตัวบ้าน
 ยึดโบราณ
 ช่วยตนเอง”
 ใครอยากต่อ
 ไม่ถูกเผง”
 แต่เกรง
 จะหัวเอา”
 มีความรู้
 ย่อมัวเขลา
 เชื่อไม่เบา
 อะไรดี”
 ต่ไม่ช้า
 “แต่ก่อนก
 นนมากมี

คำว่า “งาน
บำรุงพืช

ต่างต่างเช่น
ยัดฝ้าย

งานเรือกสวน
หลายกระบวน

ส่วนเด็ยวน
 เมอว่างงาน
 ตงรงเกยจ
 แต่ความจริง
 ผมขอค่าน
 ครหั่วร่อ
 ทตไช้
 “กลาอย่างน
 ว่าฉลาด
 เพียงเขียนอ่าน
 ไช้เรื่องยาก
 แต่ คัด พด
 แนวจัวเนียร
 เด็กทงชน
 บัญหานิด
 ตุ่มนกกดง
 “ผมได้เห็น
 เขาม้งาน
 ทงสาวหนุ่ม
 หนาที่ใคร
 ไม่เห็นคน

ทุกแห่งหน
 เห็นเป็นคราน
 ว่าหลังยาว
 ไช้ผ้าเหล้า
 เม่ออย
 พอใจ
 ฉาดฉาน
 ชด
 สมกับ
 ทำนอง
 หากใคร
 นสยาก
 จังจะมี
 พากัน
 นำให้
 เทยวทางเหนือ
 ชาวบ้าน
 ทำกัน
 วุ่นทำ
 ก็ใคร
 จุกเจ้า

คนว่างงาน
 เลยพาลเหยียด
 สาวมาخان
 เผ้าโบราณ
 หน้อยเถอะครับ”
 ในโวหาร
 ต้องตำรับ
 นแหละนับ
 เป็นนักรเรียน
 คล่องมือปาก
 ไม่พาเหียร
 ต้องพากเพียร
 ปรีชาชาญ”
 สนใจคิด
 เผ้าไพศาล
 เมื่อไม่นาน
 หลายตำบล
 วันยังค่ำ
 ไม่สับสน
 ใฝ่กังวล
 เอาแต่ครวญ”

ครูว่า “เขา
 ตั้มว่า “งาน
 บำรงพช
 ดูดูเขา
 ครูว่า “ผล
 นเหละทรพย
 มผนคน
 กจกรรม
 อนว่าคน
 เพราะมวเตเ
 ทเบาบา
 เพยงพบบเย
 งานเมยน
 กลวงงาน
 พอวางลง
 ระหวางคน
 คเกทงชน
 คนอยากเน
 เพรอลเว
 กเมไดเ
 ออยนกออก

ทำอะไร
ต่างต่างเช่น
ยัดฝ้าย
แฉกชวน
ได้กินขาย
ในดิน
มีมานะ
เกิดหลายหลาก
ว่างงาน
เพินหา
แบบสำรวจ
ต่อใส่
พนักงาน
จำกัดตัว
สักตำแหน่ง
ตงพน
ชอบใจ
เสมียนกัน
รอล่า
เบนสกกท
อ้างตัวอย่าง

๗ ๘ ๙
 ที่ใดเห็น
 ๔
 งานเรือกสวน
 หลายกระบวน
 ๗
 ให้อยากทำ”
 ๗
 เป็นรายรับ
 ๗
 กินใช้หน้า
 ๗
 เป็นประจำ
 ๗
 ไม่ยากใจ
 ๕ ๗
 นครานแน่
 งานอาศัย
 ช่วยลากไป
 ไปวันวัน
 องค์การทั่ว
 ๕ ๕
 ดวงกัน
 ๘
 ก็แย่งกัน
 ๕
 ตะพัดไป”
 เพราะได้เห็น
 ๗ ๗ ๗
 เผาผ่นไฟ
 รอเท่าไร
 ๕ ๕
 เหมือนมกรรม
 “ ๗ ๗
 คนขางบาน

เห็นเล็กลงงาน
 เล็กลงงานน้อย
 ใครแนะนำ
 คุณแม่ชวน
 ไปเลี้ยงปลา
 ๕๕๕
 ทานทาน
 ขยันเข้า
 ครวว่า “นั่น
 พอนาลด
 ๕๕๕
 ทังปลาน้อย
 กองพะเนิน
 ๕๕๕
 ทรัพย์ในดิน
 ๕๕๕
 ออย่ามัวเซอะ
 ๕๕๕
 ข้าวในนา
 ๕๕๕
 ควรฤหั้น
 เธอได้เรียน
 ๕๕๕
 มदनนำ
 ๕๕๕
 แขนซ้ายขวา
 ๕๕๕
 เदनวิถ

กันไขว่
 เงินมาก
 งานหนัก
 ๕๕๕
 ดงหลายคน
 ๕๕๕
 ก็ไม่ชอบ
 ๕๕๕
 มับอ
 ๕๕๕
 ไม่กับ
 ๕๕๕
 ก็สิน
 ๕๕๕
 เร่งวิด
 ๕๕๕
 ปลาใหญ่
 ๕๕๕
 เปลี่ยนเป็นทรัพย์
 ๕๕๕
 สินในน้ำ
 ๕๕๕
 ทังไว้
 ๕๕๕
 ปลาในน้ำ
 ๕๕๕
 หลงให้
 ๕๕๕
 มิวชา
 ๕๕๕
 เป็นทุน
 ๕๕๕
 เป็นกำลัง
 ๕๕๕
 ชีวิต

ไม่เป็นสำ
 ไม่ตราครุฑ
 ๕๕๕
 ยักไหล่เอา
 ๕๕๕
 เห็นจนกรอบ
 ๕๕๕
 ว่าอายเขา
 ๕๕๕
 พอบรรเทา
 ๕๕๕
 ๕๕๕
 กัมเงิน
 ๕๕๕
 กินไม่หมด
 ๕๕๕
 ไม่คิดเงิน
 ๕๕๕
 จับให้เพลิน
 ๕๕๕
 นับไม่ทัน
 ๕๕๕
 จำไว้เถอะ
 ๕๕๕
 ให้เขาหยัน
 ๕๕๕
 สำแสนพันธุ
 ๕๕๕
 ไม่ไยดี
 ๕๕๕
 บัญญาหนุน
 ๕๕๕
 อยู่เต็มท
 ๕๕๕
 พลั่งท่ว
 ๕๕๕
 สมจิตจง”

จบนิทานเรื่องที่ ๑

นิทานที่ ๒ – กิจกรรมในชนบท

สันภาพลาย

ครุกับศิษย์

ที่หน่ออ้อย

ให้พร้อมเพื่อน

ในชนบท

แหล่งเสริมสร้าง

ถิ่นไร่นา

ล่องคลื่นวัน

ลุ่มทุ่งกว้าง

ที่ผลิตผล

เมื่อเขื่อน

จะจับทำ

ออยนังก

พลางก็

“คราวก่อนมา

มาคราวนี้

ตุ้มมองตาม

อุตสาหกรรม

ที่

ทรกเรียว

ปศุศึกษา

ไปพักผ่อน

เชิญชวนไว้

ไปร่วมวง

นอกกรุง

สกุลไทย

สาโท

มาเป็นไทย

มองแต่กรุง

หน่ออ้อยจักสัน

แทรกเข้ามา

ชนบท

ถ้อยคำตา

ให้เพื่อนดู

แลเห็น

แลไหน

พลางถาม

หักร้าง

ประโยชน์เร็น

เข้าหน้าร้อน

ตามประสงค

ไฟจางง

สนุกกัน

ทุ่งใหญ่กว้าง

ให้ตั้งมั่น

ไทยเบื่องบรรพ์

ยิ่งใหญ่ยศ

มุ่งว่าถิ่น

ทุกสิ่งหมด

ไม่รอลด

เปลี่ยนมือไป

ตั้งว่า

คุณาไร

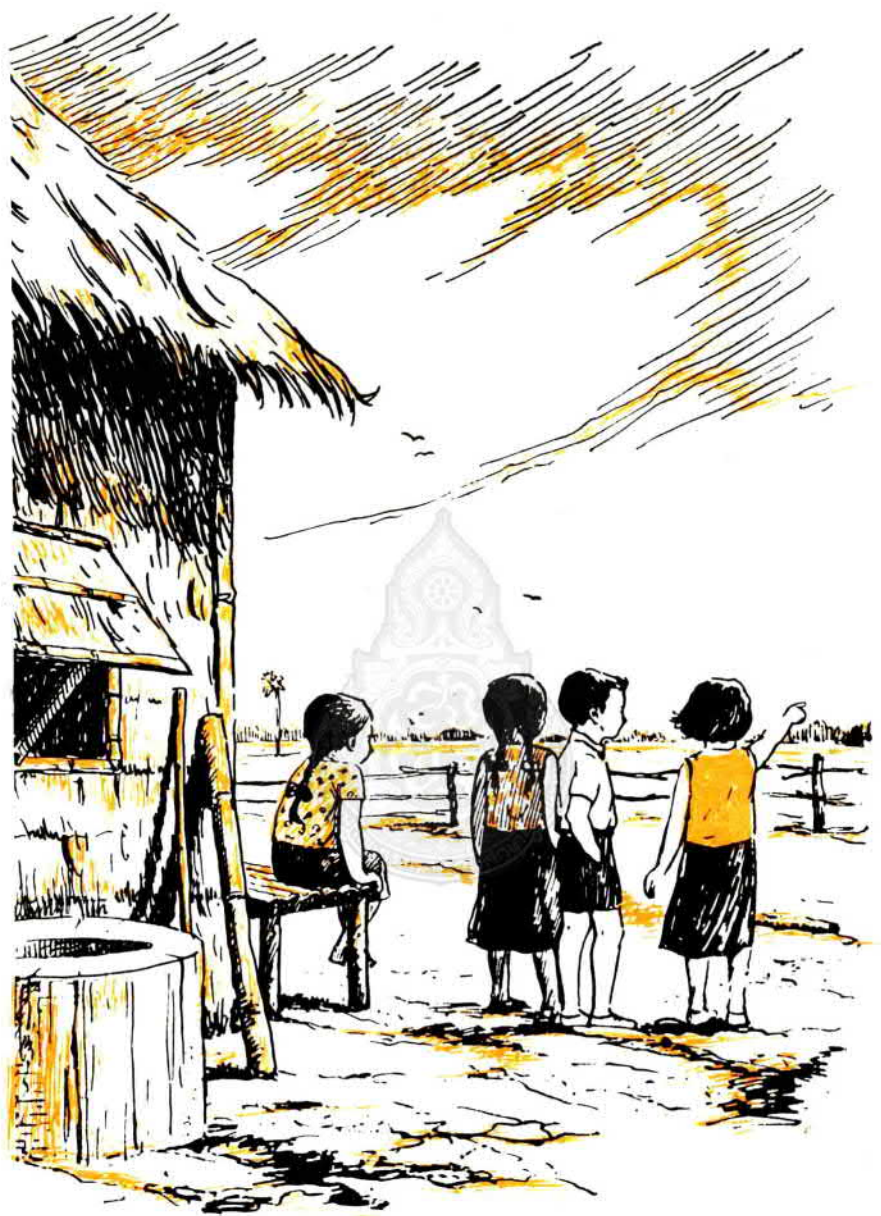
เป็นราวไพร

เนื่อนาบุญ

ว่า “ใครนะ

ช่างเกอหนุ

กลับเป็นคุณ

ในชนบท
แหล่งเสริมสร้าง

นอกกรุง
สกลไทย

ทุ่งใหญ่กว้าง
ให้ตั้งมั่น

แก่พวกเรา
 ออัยบอกว่า
 แกสองคน
 เนอะ ! แกตุ้ม
 “ลุงอ่วมคง
 ครูว่า “แก
 ตุ่มว่า “ให้
 ไข่ใหม่ใหม่
 ผมอยู่บ้าน
 สวัสดิ์
 “พวกผมรอ
 เห็นลุงตุ้ม
 ว่าจะพา
 ลุงอ่วมขม
 “ไม่ร้องแย
 ครูว่า “ใคร
 ฆ่าจะสั่ง
 แล้วออกเดิน
 ลานโล่งกว้าง
 มีจอบเสียม
 วางรอท่า

และรุ่น
 “คุณตา
 กับบ้าน่วม
 ตรงมาน”
 มีอะไร
 เคยให้
 หลายอย่าง
 ลูกไม่สด
 น้อยวัน
 ลุงครับ”
 รอรอ
 ดีใจ
 ไปทำดิน
 พักถาม
 จริงนะ
 ทำสำรวย
 ให้อยู่โยง
 ไปกัน
 ต่างทั้ง
 สารพัด
 จับทำ

ต่อต่อไป”
 มอบลุงอ่วม
 เป็นแรงใหญ่
 ตุ่มดีใจ
 มากำนัล”
 อะไรบ้าง”
 แกช่างสรร
 รสหวานมัน
 จะได้กิน
 ตูรับต่อ
 พอดีฝัน
 เพราะได้ยื่น
 ออกกำลัง”
 เอาความแน
 จึงจะขลัง”
 ช่วยกันซัง
 เฝ้าโรงนา”
 ะถันถึง
 ทุกถวนหน้า
 ตามอัตรา
 เป็นสำคัญ

ครูประเดิม
“๕๔
บदनถง

สุขภาพ
หลักปรุ้งบัน

กิจกรรม
ผ่กร่างกาย
ไปภายหน้า

งานไร่นา
เมือควาน

ไต่ยีนเพลง

ถ้อยทำนอง
เสียงลุ่มอ่วม

ลุ่มอ่วมข้ม

งานเสร็จสรรพ

พอแดดลับ

ก็ช่วยเรา

ความเหน็ดเหนื่อย

เพลงหงุ่หงิ

“ไช้ไหมครับ”

แนะ พวกเรา

แล้วลงมือ

เริ่มให้

เวลา

ทั้งกายใจ

ให้เป็นคน

กลางแจ้ง

ให้ประเปรี้ยว

หนักไหน

ทำเก่ง

ครูผ่าน

เพราะดี

บอกสนุก

ไช้ไหม

รับคำขอ

ดีใจ

ลมเฉยฉิว

ให้บันเทิง

มาจากไร่

เพียงไต่ยีน

ครูตอบรับ

ฟังคารม

อย่าช้า

โออ่าวว่า

จะสร้างสรรค์

ไปพร้อมกัน

สร้างตนเอง

ออกแรงเร็ว

กระฉับกระฉ่ง

ไม่นึกเกรง

ไม่แพ้ใคร

มาทาง

น้ำเสียงใส

ขามสุขใจ

ฉันทใคร่เดา”

“อ้อ ! ไช้ครับ

อะไรเท่า

พรวเบาเบา

เร่จอารมณ์

หายไปสิ้น

ก็เหมาะสม

“ฉันทขอชม

ลุ่มแกช

ควาจอบเสียม

แล้วลงมือ
เข้าพันชุด

อย่าช้า
ดินเตรียม

คว่ำจอบเสียม
ให้ได้ที

เข้า^๔พันชุด
 ตาม^๕ทลุง
 เด็ก^๖ทุกคน
 เด็ก^๗ชาย^๘พัน
 รู้^๙จัก^{๑๐}แข่ง
 ครุ^{๑๑}สอน^{๑๒}ไว้
 เพราะ^{๑๓}เวลา
 ตะ^{๑๔}วัน^{๑๕}คล้อย
 ดิน^{๑๖}มน^{๑๗}มอง
 หง^{๑๘}บ้าน^{๑๙}วม
 “ข้าง^{๒๐}แข็ง^{๒๑}แรง
 ถา^{๒๒}หน^{๒๓}หน
 พช^{๒๔} ตา^{๒๕}อวม
 ตู^{๒๖}กับ^{๒๗}ตุ้ม
 “ผม^{๒๘}จะ^{๒๙}มา
 อ้อย^{๓๐}หว่า^{๓๑}ร
 คง^{๓๒}เห็น^{๓๓}แต่
 หง^{๓๔}พช^{๓๕}ผล
 ตอ^{๓๖}ง^{๓๗}ลัก^{๓๘}ก
 ครุ^{๓๙}ว่า “อ้อย
 ออย่า^{๔๐}ด^{๔๑}ตุก

ดิน^{๔๒}เตร^{๔๓}ยม
 แกร^{๔๔}อง^{๔๕}ขอ
 ต่าง^{๔๖}กร^{๔๗}
 เด็ก^{๔๘}หญิง^{๔๙}ชุด
 กับ^{๕๐}เวลา
 ว่า^{๕๑}ใคร^{๕๒}รอ
 เหย^{๕๓}าะ^{๕๔}ย้า
 พอ^{๕๕}ไค^{๕๖}ย^{๕๗}ก
 พอ^{๕๘}เหมา^{๕๙}ะ
 ลุง^{๖๐}อ่วม
 น^{๖๑}กระ^{๖๒}ไร
 มา^{๖๓}อยู่
 แก^{๖๔}คง^{๖๕}คำ
 พร^{๖๖}อม^{๖๗}กัน
 กัน^{๖๘}ทุก^{๖๙}กับ
 ลอ^{๗๐}ว่า
 ไร^{๗๑}หลา^{๗๒}ก
 เป^{๗๓}น^{๗๔}พะ^{๗๕}เน^{๗๖}ิน
 ทร^{๗๗}พ^{๗๘}ย^{๗๙}กัน^{๘๐}ต^{๘๑}าย
 หง^{๘๒}ล^{๘๓}อ
 ต้ม^{๘๔}ตุ^{๘๕}ชว^{๘๖}ย

ให้^{๘๗}ไค^{๘๘}ท
 ให้^{๘๙}พ^{๙๐}อ^{๙๑}ดี”
 เข้า^{๙๒}จับ^{๙๓}ทำ
 งาน^{๙๔}รุด^{๙๕}หน้า
 เร^{๙๖}ง^{๙๗}กระ^{๙๘}หน้า
 จะ^{๙๙}ก^{๑๐๐}อ^{๑๐๑}กร^{๑๐๒}ม
 ไม่^{๑๐๓}ร^{๑๐๔}อ^{๑๐๕}ใคร
 เป^{๑๐๖}น^{๑๐๗}อ^{๑๐๘}กร^{๑๐๙}อง
 เพ^{๑๑๐}าะ^{๑๑๑}พช^{๑๑๒}ไร
 ต่าง^{๑๑๓}พอ^{๑๑๔}ใจ
 ไค^{๑๑๕}งาน^{๑๑๖}ดี !
 กัน^{๑๑๗}กับ^{๑๑๘}บ้า
 เป^{๑๑๙}น^{๑๒๐}เศ^{๑๒๑}ร^{๑๒๒}ษ^{๑๒๓}ฐ^{๑๒๔}”
 ตอ^{๑๒๕}บ^{๑๒๖}ทัน^{๑๒๗}ที่
 ส^{๑๒๘}น^{๑๒๙}ภา^{๑๓๐}ค^{๑๓๑}ป^{๑๓๒}ลา^{๑๓๓}ย^{๑๓๔}”
 “บา^{๑๓๕}เด^{๑๓๖}ย^{๑๓๗}น^{๑๓๘}เน^{๑๓๙}
 เก^{๑๔๐}ิน^{๑๔๑}มา^{๑๔๒}ก^{๑๔๓}หลา^{๑๔๔}ย
 เก^{๑๔๕}ิน^{๑๔๖}ระ^{๑๔๗}บา^{๑๔๘}ย
 หง^{๑๔๙}คา^{๑๕๐}บ^{๑๕๑}ล^{๑๕๒}”
 หง^{๑๕๓}ย^{๑๕๔}อ^{๑๕๕}ด^{๑๕๖}ว^{๑๕๗}ย
 ตอ^{๑๕๘}ง^{๑๕๙}เป^{๑๖๐}น^{๑๖๑}ผล

ร^๕ก^๕เร^๕ย^๕ว^๕เห^๕ย^๕น

ร^๕ว^๕ย^๕ท^๕ำ^๕ร^๕ไ^๕

เพ^๕ร^๕ว^๕ะ^๕พ^๕ว^๕ก^๕เร^๕า

ข^๕า^๕ด^๕อ^๕ป^๕ก^๕ร^๕ณ^๕

เศ^๕ร^๕ษ^๕ฐ^๕ก^๕ิ^๕จ

ค^๕ว^๕า^๕ม^๕ข^๕น^๕แ^๕ค^๕น

ม^๕ั^๕ว^๕ป^๕ล^๕อ^๕ย^๕ท^๕ร^๕พ^๕ย^๕

น^๕ั^๕ง^๕ค^๕อ^๕ย^๕โ^๕ช^๕ค

ป^๕ล^๕อ^๕ย^๕แ^๕ผ^๕เ^๕น^๕ด^๕ิ^๕น

น^๕ั^๕บ^๕ก^๕ด^๕ง

อ^๕ว^๕ม^๕ส^๕น^๕อ^๕ง

ถ^๕ำ^๕พ^๕า^๕ก^๕ัน

ส^๕ั^๕ง^๕ป^๕ร^๕ะ^๕ส^๕ง^๕ค^๕

ด^๕ว^๕ย^๕ส^๕ัน^๕ท^๕ร^๕พ^๕ย^๕

ค^๕ร^๕ุ^๕เท^๕ม^๕ด^๕อ

ส^๕ำ^๕ร^๕ะ^๕เ^๕ล^๕ว^๕

แ^๕ล^๕ว^๕ข^๕ุด^๕ค^๕ัน

ส^๕ม^๕เบ^๕น^๕ข^๕า^๕ด^๕ิ

เต^๕ย^๕น^๕ป^๕ไ^๕

ก^๕ั^๕ม^๕ไ^๕ล^๕ัน

ย^๕า^๕ก^๕จ^๕น

ห^๕ล^๕า^๕ย^๕ห^๕ล^๕า^๕ก

เด^๕า^๕ะ^๕ด^๕อ^๕ย

จ^๕ะ^๕ป^๕ร^๕ะ^๕จ^๕ัก^๕ษ^๕

จ^๕ม^๕ด^๕ิ^๕น

ค^๕อ^๕ย^๕ชะ^๕ด^๕า

ไ^๕ห^๕้^๕ห^๕ญ^๕ำ^๕ป^๕ร^๕ก

ล^๕ำ^๕น^๕ล^๕ำ^๕น^๕ไ^๕ร^๕

“ถู^๕ก^๕ต^๕อ^๕ง

จ^๕อ^๕ง^๕จ^๕ั^๕บ

ก^๕ค^๕ง

ก^๕อ^๕น^๕เบ^๕อ^๕ร^๕อ^๕

“ข^๕อ^๕ไ^๕ห^๕้^๕ร^๕เ^๕ง

ห^๕ัน^๕มา^๕ดู

ด^๕ว^๕ย^๕บ^๕ัญ^๕ญ^๕า

ท^๕ร^๕ก^๕ถ^๕ิ^๕น

ม^๕ั^๕ว^๕อ^๕ง^๕จ^๕น

ถ^๕ง^๕ส^๕ำ^๕ล^๕ัก

จ^๕ัด^๕ส^๕น^๕ม^๕า^๕ก

อ^๕ัน^๕เบ^๕น^๕ห^๕ล^๕ัก

พ^๕ล^๕อ^๕ย^๕ชะ^๕ง^๕ัก

จ^๕ง^๕ระ^๕ว^๕ัง

จะ^๕ก^๕ิ^๕น^๕โ^๕ศ^๕ก

เบ^๕น^๕บ^๕ำ^๕ห^๕ล^๕ัง

ร^๕ก^๕ร^๕ุง^๕ร^๕ัง

ร^๕ู^๕ไ^๕ห^๕ม^๕เช^๕อ^๕”

ท^๕เ^๕ด^๕ิ^๕ย^๕ว^๕ค^๕ร^๕ับ

ม^๕ั^๕ว^๕เ^๕ล^๕อ

ไ^๕ด^๕เ^๕จ^๕ะ^๕เ^๕จ^๕อ

จ^๕า^๕ก^๕พ^๕ัน^๕ด^๕ิ^๕น^๕”

ห^๕า^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕ร^๕ู

ห^๕เ^๕ล^๕ง^๕ท^๕ร^๕พ^๕ย^๕ส^๕ิ^๕น

เบ^๕น^๕อ^๕า^๕จ^๕ิ^๕ณ

ม^๕ั^๕ว^๕เ^๕ล^๕ม^๕ด^๕ว^๕”

จ^๕บ^๕น^๕ท^๕า^๕น^๕ร^๕อ^๕ง^๕ท^๕ ๒

นิทานที่ ๓ – จดจำเป็นนิสัย

ภาคต้นปี

หยุดต่งนาน

เพราะความคร้าน

ต้องไต่กัน

พวกไปเที่ยว

ต่างมีเรื่อง

ได้ความรู้

พวกชมเขา

เกิดปัญหา

ที่สงสัย

ไข่มุสา

ว่าคุยดี

ออยนึ่งฟัง

เห็นตอบโต้

ไวสมอง

ถึงนักเลง

มีเสียที่

ว่าโหวหาร

การศึกษา

แต่ดูไม่

ตัวมาร

กว่าจะกลัว

ทุ่งนา

นำมาถก

นอกเวลา

พากันหัน

ต่างต่าง

ถูกกระเช้า

แต่ชะล่า

แล้วคง

ตุ้ตุม

ไม่อีกอีก

คล่องปาก

ปรบไ้

ที่คุณครู

เอกอู

เวียนมาใหม่

จู่ใจทั่ว

เกาะเนี่ยนัว

ก็หลายวัน

มาหยกหยก

กันขันขัน

มาแจกกัน

เข้าร่วมวง

บ้างตอบได้

ก็เดาส่ง

ฤทธิ์ทะนง

เพิ่มครนเครง

เพื่อนรุ่มซึก

ร้องว่า “เก่ง!

หากแก่เพลง

ก็ไม่แพ้

เชิดชูตุ้

สมกระแส

บ่ายวันนั้น
สมมติว่า

ครูให้ชั้น
เป็นยาม

ลงสนาม
ไปสู้แหล่ง

ถึงคราวงาน
เป็นกรรมกร
คุณครูว่า
จะให้เรา
โดยนำเรื่อง
ที่ว่า “ฉัน
บายวันนั้น
สมมุติว่า
ทุ่งไร่ว่าง
เกลื่อนผืนดิน
ในไม่ช้า
ไม่ต้องเปลือง
อ้อยรับเป็น
สังฆาทน
มอบให้คุ้ม
ให้คุ้ม
สนุกหน่อย
ได้สมาน
ตรองว่า
คงจะได้
เพราะอยู่ใกล้

ก็สมัคร
แทแท
“วัน
ช่วยกันปลูก
เที่ยวไร่นา
จะขยาย
ครูให้ชน
เป็นยาม
ที่จัด
กลบระแหง
หน้าโรงเรียน
ค่าปรับปราบ
หัวหนา
ทางนไช้
คุมลูกมือ
พวกชนยก
เหนอยนิต
สามัคคี
“ถ้าทำไร
ผลดี
ชุมชนชน

รู้จักแปร
ไม่กริดกราย”
ที่สนุก
เพื่อนทั้งหลาย
มากระจาย”
ให้พอแรง”
ลงสนาม
ไปสู่แหล่ง
ให้ตัดแปลง
ทุกแห่งไป
เดินเรียบราบ
เงินก้อนใหญ่
จระไน
สมนายงาน
พวกอรอก
อยู่อด่าน
เป็นกิจการ
กีฬาแท้
กันทน
เกินคาดแน่
คนจันเจ

ต่อให้พช

ไร่ลุ่มอ่วม

กว่าเรอรอด

กเห็นคเห็นอย

สนแรงเรียว

คุ่มว่า “เออ

ลุ่มอ่วมทำ

จึงไม่เห็น

หรือแกชุ่ม

ครวว่า “ถาม

ออยว่า “แก

เรื่องมีจน

ใครพบปะ

คุยเรื่องพช

ทขาวไร่

ให้ผลิต่าง

หลักบันดาล

ครวว่า “นั่น

งานของแก

เพราะว่ารัฐ

ให้ประสบ

กองเป็นแพ

อยู่ไกล

จะมาไป

เหงอกระเซ็น

ผลได้

จริงซ

จนแก่เฒ่า

รวยเท่าไร

คมไว

ออยดู

มันสย

รู้แก่ใจ

แกกคัย

เรื่องผล

วุ่นพะวง

ขายคลอง

ให้อุดม

แหละจุมุ่ง

กับบ้านวม

กำลังเพ่ง

ส่งพรอมมูล

ขายพบเดียว

ในชนบท

ได้สักเที่ยว

ตัวเป็นเกลียว

เห็นไม่คุ้ม”

มีน้ำเล่า

เริ่มแต่หนุ่ม

ในชมนม

ก็ได้นะ”

จะรู้แน

ไม่เอะอะ

ใช้ธุระ

คุยแต่งงาน

เรื่องขนส่ง

วางรากฐาน

ตามต้องการ

สุขสมบูรณ์”

ของลุ่มอ่วม

ไม่มีสูญ

เร่งเกอกล

เหมือนหมายใจ

ชนบท	บ้านไร่	อีกไม่ช้า
จะไปถึง	ชั่วพริบตา	เหมือนอยู่ใกล้
เพราะทางหลวง	สายต่างต่าง	สร้างออกไป
จากชนเมือง	ชั้นใน	ไม่หยุดยั้ง
ไร่อุ่ม	และไคร่น้ำ	หม่นแสนไร
ก็ส่งพืช	ไปไหนไหน	ได้ดังหวัง
ผลิตผล	นานา	ดาประดัง
จะไหลหลั่ง	ไปทุกแหล่ง	เหมือนแรงน้ำ
เกิดช่อง่าย	ขายคลอง	ต้องดำรับ
ค่าครองชีพ	มีระดับ	ไม่สูงต่ำ
พอดพอด	พอให้	ได้กอบกำ
ทั้งผู้	ผู้ทำ	ไม่ยากจน
เมื่อไม่จน	ก็พอใจ	ใช้ใหม่คุ้ม
น้แหละคม	ลุ่มอุ่มชุ่ม	ให้เงิน
เมื่อพอใจ	ก็สุขใจ	ไม่กังวล
ผู้ฉลาด	ทุกคน	หวังแค่นี้
ลุ่มอุ่มแก	สุขใจ	ใช้ใหม่อ้อย
จึงไม่พล่อย	พรวาเวลา	มุ่งหน้าทำ
อ้อยว่า “ใช้	คะคุณครู	เกรงดี
ว่าสุขใจ	อยู่ที่	งานโดยแท้”
ครวว่า “คุ้ม	ฟังแล้ว	อย่าแหว่เปล่า

ต้องจำเอา
ว่าสุขใจ
เป็นเพื่อพล่าม
การเล่าเรียน
เวลาเรียน
ลด่านหน้า
พบหนักไหน
ได้วิชา
นำไปเปลี่ยน
เข้ากับเพียร
ได้สุขใจ
อันงานนา
เช่นกิจกรรม
ได้โอกาส
แม้ในฐานะ
เป็นลูกจ้าง
เหมือนได้เต้า
ความเชี่ยวชาญ
ต้องถึงที่

ใส่ใจ
อยู่ทำงาน
ลวนแต่
เป็นงาน
ต้องไม่พรา
จะได้กล้า
ก็ไม่ย่น
หลายหลาก
เป็นอาชีพ
เป็นนิสัย
ไว้เป็นฐาน
งานไร
พินพิน
จับทำจริง
กรรมกร
สร้างตน
พยายาม
นานนับ
สุขใจ

ไว้ให้แน่
ใช้การแปร
เรื่องมจน
อยู่ด่านหน้า
ให้เสียผล
แกร่งผจญ
ระย่องงาน
จากโรงเรียน
รับประสาน
ให้พอการ
จักถาวร
งานใดอื่น
ทพราสอน
อย่านั่งนอน
ก็ยังดี
ด้วยตัวเปล่า
ตามวิถี
ทัพบท
ไม่ต้องกลัว

จบนิทานเรื่องที่ ๓

นิทานที่ ๔ – นาไรคือฉันหลัง

รถไฟเล่น

แลเห็นไร่

พืชสะพรั่ง

ให้ชมชั้ว

รถไฟเร่ง

ละลือไป

แล้วชะลอ

ค่อยค่อยย่อ

ออย ตุ๋ม

ต่างยิ้มหัว

เห็นลงอ่วม

ครุโบกมือ

ร้องทักออย

“โตขึ้นมาก

เรียนหนังสือ

คุณครูครับ

แล้วเขารับ

รวมไว้หมด

เรื่อยเรื่อย

ลิลลิลลิว

กำลัง

ทรัพย์แผ่นดิน

ฉัจกร

ดั่งมาเด่น

เหมือนหนังย่า

เข้าหา

ร้องเตือน

ร้องว่า “เง”

มารอ

แก่กร

ตุ่มตุ๋ม

จากทเมอ

เห็นจะไป

น่าชื่นใจ

หีบห่อส่ง

เจ้าของ

ลมเฉื่อยฉิว

คาบไปทั่ว

จะตั้งตัว

ถิ่นเมืองทอง

อยู่พักใหญ่

แผ่นผยอง

หยุดดำฟอง

สถานี

เพื่อนเพื่อนทั่ว

เอดองมี

อยู่พอดี

เขามารับ

แล้วจุปาก

เมอดับดับ

ได้ลิบลับ

“ไทยสกุล”

ลงจากรถ

ไม่ต้องวุ่น

ครูว่า “เพราะ
ที่แบ่งเบา

รถไฟ
ความลำบาก

ไขใหม่เล่า
ยากเหลือหลาย

ตุ๊ว่า “แฮม

ไม่ชูลมุน

ตองขนรด

แถมตองหัว

กว่าจะวาง

ไหว้คนโน้น

ครวว่า “เพราะ

ทแบ่งเบา

ก่อกำลัง

แน่นะ! ลุงอ่อม

อ่อมร้องเชิญ

รดพรมสรรพ

ผมอยากอวด

พาตรงแนว

ครูกับศิษย์

ถึงทรด

“เห็นไหมตุ้ม

ทำแต่หนุ่ม

ดุซรด

เรามาเที่ยว

แถมถนน

มาเที่ยว

เหมือนทำนอง

ลงเรือแม่

กระบี่หนัก

ได้จังหวะ

วอนคน

รถไฟ

ความลำบาก

เศรษฐกิจ

ขนยาย

“หนูหนู

ออกก็ได้

ถนนใหม่

ถึงไร่

พากัน

จอดคอย

เราเคยสู้

คุ้มแก่

มีทั้งนี้

พลอยสุข

เสร็จสร้าง

แสนบุญ

เมื่อสงบ

ทุเลทุกข์

เรหาที่

แต่ละที่

เสียแทบ

ใช่ไหมเล่า

ยากเหลือหลาย

ปิดอบาย

ของเสร็จแล้ว”

คุณครูรับ

ไม่ต้องเกรว

ตัดได้แนว

ทันใจแท้”

ถนัดน้อย

ตุ้มแต่

ตุ๊ว่าแก

ไม่เห็นรว

หงบรรทุก

สะดวกด้วย

ช่างอำนวย

ชนบท
 มีทางหลวง
 แลรอบตัว
 เสียงนกกา
 สายลมเบา
 ครว้า “นี่
 เห็นเส้นเลือด
 ง่ายโลहित
 เลียงชวด
 ตูกับเพื่อน
 เสียงฮาเฮ
 ครว้า “เนะ
 เขาคงช่วย
 อ้อยว่า “เรื่อง
 คุณครูสอน
 ว่าเป็นแหล่ง
 ไปเลียงร้าง
 ชนบท
 เปียบหัวใจ
 ไปหล่อเลี้ยง
 ให้ชาติมี

ดุจะสวย
 ทางรถไฟ
 เห็นไร่นา
 เกร็นรอง
 สองข้าง
 แหละหัวใจ
 เดินระตะ
 อันเป็นเชื้อ
 ไทยถาวร
 ทุกทุกคน
 เียบลง
 ถามอ้อย
 ให้เข้าใจ
 หัวใจ
 แลวันะ
 ปรงโลहित
 กายสรรค์
 บ่อกำเนิด
 แหล่งเปรอปรม
 เศรษฐกิจ
 หลักฐาน

กว่าบ้านเรา
 ไปถึงหัว
 บาขุนเขา
 กองลำเนา
 หนทางจร
 ชาติไทยละ
 ดสลอน
 เอออาหาร
 ยั่งยืนไป”
 ต่างสนเทห์
 วุ่นสงสัย
 หน้อยเป็นไร
 ทั่วถึงกัน
 อวัยวะ
 ไซ้ไหมนั้น
 ผลิตไ้บัน
 สร้างแรงงาน
 เกิดพืชผล
 ผลาหาร
 นิกาล
 อันมั่นคง

อันทางหลวง
 เปรียบด้วยเส้น
 ไปถึงกัน
 ไม่จำเพาะ
 ๗ ว่า “ เก่ง
 ๘ ๙ ๑๐
 ๑๑ ๑๒ ๑๓
 ๑๔ ๑๕ ๑๖
 ๑๗ ๑๘ ๑๙
 ๒๐ ๒๑ ๒๒
 ๒๓ ๒๔ ๒๕
 ๒๖ ๒๗ ๒๘
 ๒๙ ๓๐ ๓๑
 ๓๒ ๓๓ ๓๔
 ๓๕ ๓๖ ๓๗
 ๓๘ ๓๙ ๔๐
 ๔๑ ๔๒ ๔๓
 ๔๔ ๔๕ ๔๖
 ๔๗ ๔๘ ๔๙
 ๕๐ ๕๑ ๕๒
 ๕๓ ๕๔ ๕๕
 ๕๖ ๕๗ ๕๘
 ๕๙ ๖๐ ๖๑
 ๖๒ ๖๓ ๖๔
 ๖๕ ๖๖ ๖๗
 ๖๘ ๖๙ ๗๐
 ๗๑ ๗๒ ๗๓
 ๗๔ ๗๕ ๗๖
 ๗๗ ๗๘ ๗๙
 ๘๐ ๘๑ ๘๒
 ๘๓ ๘๔ ๘๕
 ๘๖ ๘๗ ๘๘
 ๘๙ ๙๐ ๙๑
 ๙๒ ๙๓ ๙๔
 ๙๕ ๙๖ ๙๗
 ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ทางรถไฟ
 โลหิต
 ทุกท้องถิ่น
 เจาจะจง
 เก่งไม่น้อย
 จดจำ
 สอนแต่ครั้ง
 สอบทาน
 อ้อยข้างจำ
 งานเกษตร
 ต้องกรุยทาง
 ทุกชุมนุม
 ๑๒ ๑๓ ๑๔
 ๑๕ ๑๖ ๑๗
 ๑๘ ๑๙ ๒๐
 ๒๑ ๒๒ ๒๓
 ๒๔ ๒๕ ๒๖
 ๒๗ ๒๘ ๒๙
 ๓๐ ๓๑ ๓๒
 ๓๓ ๓๔ ๓๕
 ๓๖ ๓๗ ๓๘
 ๓๙ ๔๐ ๔๑
 ๔๒ ๔๓ ๔๔
 ๔๕ ๔๖ ๔๗
 ๔๘ ๔๙ ๕๐
 ๕๑ ๕๒ ๕๓
 ๕๔ ๕๕ ๕๖
 ๕๗ ๕๘ ๕๙
 ๖๐ ๖๑ ๖๒
 ๖๓ ๖๔ ๖๕
 ๖๖ ๖๗ ๖๘
 ๖๙ ๗๐ ๗๑
 ๗๒ ๗๓ ๗๔
 ๗๕ ๗๖ ๗๗
 ๗๘ ๗๙ ๘๐
 ๘๑ ๘๒ ๘๓
 ๘๔ ๘๕ ๘๖
 ๘๗ ๘๘ ๘๙
 ๙๐ ๙๑ ๙๒
 ๙๓ ๙๔ ๙๕
 ๙๖ ๙๗ ๙๘
 ๙๙ ๑๐๐

ที่ได้เห็น
 ติดต่อส่ง
 ๑๒ ๑๓ ๑๔
 ๑๕ ๑๖ ๑๗
 ๑๘ ๑๙ ๒๐
 ๒๑ ๒๒ ๒๓
 ๒๔ ๒๕ ๒๖
 ๒๗ ๒๘ ๒๙
 ๓๐ ๓๑ ๓๒
 ๓๓ ๓๔ ๓๕
 ๓๖ ๓๗ ๓๘
 ๓๙ ๔๐ ๔๑
 ๔๒ ๔๓ ๔๔
 ๔๕ ๔๖ ๔๗
 ๔๘ ๔๙ ๕๐
 ๕๑ ๕๒ ๕๓
 ๕๔ ๕๕ ๕๖
 ๕๗ ๕๘ ๕๙
 ๖๐ ๖๑ ๖๒
 ๖๓ ๖๔ ๖๕
 ๖๖ ๖๗ ๖๘
 ๖๙ ๗๐ ๗๑
 ๗๒ ๗๓ ๗๔
 ๗๕ ๗๖ ๗๗
 ๗๘ ๗๙ ๘๐
 ๘๑ ๘๒ ๘๓
 ๘๔ ๘๕ ๘๖
 ๘๗ ๘๘ ๘๙
 ๙๐ ๙๑ ๙๒
 ๙๓ ๙๔ ๙๕
 ๙๖ ๙๗ ๙๘
 ๙๙ ๑๐๐

ถึงโน่นโน้น
เป็นประจำ

ยาวยืด
ไม่มีจุด

น้ำไหลรี
ตลอดปี

กระโดดลง
 พกผลงาน
 “เชิญทางนี้”
 หนูหนูมา
 ลงมงาน
 ขอพลัง
 ช่วยกันถม
 เป็นทางน้ำ
 ถึงโน้นโน้น
 เป็นประจำ
 ฝนฟ้าแล้ง
 นั้น แม่นวม
 ตงแต่มด
 เห็นไหมหนู
 นวมร้องทัก
 คราว “งาน
 ยิ่งกว่าทุก
 ไม่เป็นไร
 พกกับา

อุตลุด
 ว่างรับใช้
 คุณครูครับ
 กันเที่ยว
 โดยเฉพาะ
 เพื่อนนักเรียน
 ดินขอบคุ
 เข้าไร่
 ยาวยด
 ไม่มีจอด
 ก็ไม่มี
 มุ่งหน้า
 มัวไปเกรว
 งานของเรา
 “แหม! ทำไม
 มากมาย
 ทุกปี
 จะชดใช้
 ตลอดปี

สั่งนั้น
 ไม่ใคร่ทัน
 ได้รับลม
 พอดีเหมาะ
 พลอยประสม
 เพียรระดม
 ดูนั่นซ
 ไปเลี้ยงพิช
 น้ำไหล
 ตลอดปี
 ยุ่งยากใจ
 ตรงมาแล้ว
 อยู่กับไร่
 มากเท่าไร”
 เพิ่งจะมา
 ปลายบั้น
 จึงมาลา
 ยดเวลา
 ดีไหมเธอ”

จบนิทานเรื่องที่ ๔

นิทานที่ ๕ – วางขลังด้วยคมนาคม

พวกเด็กเด็ก	เปลื้องงาน	ในบ้านไร่
ไม่สนใจ	กับเวลา	พากันเผลอ
อันเปลื้องงาน	มักเกิน	เพลินเพื่อนเกลอ
เพราะปรุปรือ	กายใจ	ไปพร้อมกัน
ครูดมว่า	“กลับหรือยัง	ตั้งตุ้มตุ้
หรือจะมู	อยู่กับไร่	ไฟแข่งขัน
กับลุงบ้า	หาทาง	ชิงรางวัล
คนขยัน	ตัวนำ	ของตำบล”
อ้อว่า “เขา	คุยกัน	หลายวันแล้ว
ฟังแว่วแว่ว	เหมือนจะมู	ข้างกุศล
รักไร่นา	ลำเนา	เผือกจวล
จะซุดคัน	ทรัพย์ในดิน	สินในน้ำ”
ครูชอบใจ	“อ้อ! คุยกัน	อย่างนั้นหรือ
ดีกระไร	ไวซอ	ชายใจป่า
สมเป็นไทย	ไวลาย	มันหมายทำ
เกษตรกรรม	พนเพ	ไม่เรรวน
อีกสามปี	ตั้งตุ้มตุ้	อายุพอ
จะเริ่มเรียน	อาชีพก	เข้าเกณฑ์ส่วน

เรียนหนังสือ

จะสมควร

ต่อจากนั้น

ขณะนั้น

เพียงผกาคัด

อนาคต

ลุ่มอ้อมว่า

คงแข็งขัน

จะมั่งคั่ง

ที่ว่า “เรา

ลุ่มกับบ้า

มหรือจัก

มแต่ต้อง

เป็นเผ่าพันธุ์

ออย่ว่า “ตุ

ถามังม

หากลุ่มเถา

เขากอง

ตุ่มวว่า “ตุ

แกแซมชอย

ถึงขัดคอ

หรือสองสาม

แค่ไหนแน่

นับว่ามี

ไม่ต้องรีบ

ให้สันตติ

เห็นรำไร

“ถารอ

ใครใคร

มองไม่เห็น

คงไม่เผือก

ติดต่อเรา

ลุ่มได้

มันสมัคร

ชาวไร่

เขาดี

คงจะตอบ

ถอไม่เท่า

จะบำรุง

ไม่ลุ่มแน่

นำชม

ตุบอย

ตามกระบวน

แล้วแต่ใจ

วิชาชีพ

ยังรอได้

เป็นบัจจย

อยู่แล้วเธอ”

ถึงบดินน

ไม่เสมอ

อ้อมเป็นเกลอ”

ถึงเพียงนั้น

เป็นเท่าไร

ไข่เสกสรร

ชอบรักกัน

ไข่ใหม่ลุ่ม”

อาร์ออบ

ด้วยเงินลุ่ม

ถึงพยุ่ง

ไม่ทอดทิ้ง”

คือแม่ออย

สมผู้หญิง

คอยทวงติง

ก็มีใช้
 ครุ่นขม
 เจ้าคนงาม
 ว่าเรียนเสร็จ
 เป็นอาชีพ
 อ้อยว่า “หนู
 แต่ฐานะ
 คุณแม่ขอ
 ท่านจะได้
 ท่านว่าอ้อย
 จะหาใคร
 พวกน้องน้อง
 ระเบียบบ้าน
 นุ่มว่า “ชอบ
 เป็นหุตา
 มีไรนา
 ให้เขาเช่า
 เหมือนงานหลวง
 ย่อมได้ชื่อ
 ครวว่า “ฟัง
 แล้วจดจำ

ซังซัง
 พักหน้า
 ขอทราบหน่อย
 แล้วจะ
 สืบไป
 ก็สมัคร
 คงไม่
 ให้อยู่บ้าน
 สันพะวง
 เป็นลูกหญิง
 ไหววาน
 จะได้
 รังจะเพื่อน
 แล้วคุณหนู
 แทนท่าน
 มากธุระ
 ช่วยใครใคร
 ไม่ขาด
 ว่าอำนวย
 ฟังช้อย
 ใส่ใจ

แต่อย่างใด”
 แล้วว่า “อ้อย
 จะได้ไหม
 ทำอะไร
 ให้นั่นคง”
 รักทำไร
 ช่วยเสริมส่ง
 ท่านเจาะจง
 งานบ้านเรือน
 ถาทงบาน
 ดูได้เหมือน
 ใครช่วยเตือน
 ฟันเผอไป”
 ต้องอยู่บ้าน
 อย่าขาดได้
 จะเป็นไร
 มั่งงานทำ
 งานราษฎร์ช่วย
 ประโยชน์ล้ำ”
 ฟังถ้อยคำ
 ไว้ให้ดี

ครุคิดว่า
 มาพักกัน
 ได้ประโยชน์
 ดุษฎี
 อืมว่า “ผม
 เพิ่มความรู้
 วิชา
 ได้สร้างสรรค์
 ครวว่า “พวก
 ทรองเมื่อย
 ได้ลงมือ
 ชงันบว่า
 เออ! ลุงว่า
 จะต้องส่ง
 ว่าหากส่ง
 จะอ้างเอ่ย
 อืมตอบรับ
 เพียงสามคัน
 ถนนเรียบ
 คุณครลอง
 หงตุ้ม

เราจะลา
 กัน
 เกินค่า
 เนอเป็นกลาม
 ก็พลอยได้
 หายเซอะ
 วิชา
 แจงประจักษ์
 ตุ่ม
 บางวัน
 จีบทำ
 เป็นกำไร
 เทยวน
 ตรงเวลา
 ถึงล่า
 เหตุใดใด
 “ผมเตรียมไว้
 บรรทุกหมด
 เล่นทันใจ
 ผ่านสักครึ่ง
 ตอนต้น

ลุงบักล็บ
 นานแฉ่น
 กว่าทุกปี
 ตามตามกัน”
 กำไรเยอะ
 สันคนหยัน
 สารพัน
 หลกวิชา”
 ก็คุมเหนอย
 ถึงสนหน้า
 ย้าตำรา
 ใช้น้อยเลย
 มัสันค่า
 ข้าวเบคเผย
 ซ้าเซ่นเคย
 เขาไม่ฟัง”
 จะใช้รถ
 เหลือที่นั่ง
 ไม่ต้องยัง
 ไหมเล่าครับ”
 เห็นได้ช่อง

ผมส์ญญา
โจกหุบหังบ

ว่าอย่างไร
เหมือนเมื่อชา

คอไม้พับ
มารถไฟ

“คุณครูครับ
ผมสัญญา
โจกหุบหงับ
ครูหัวร่อ
เป็นโอกาส
ความเจริญ
มีมากน้อย
อ้อยเขามา
ถนนลัด
อ้อยว่า “มา
เขาลงพิษ
ถ้าตุ้มตุ้
เห็นประโยชน์
ครูว่า “อ้อย
เอาละจง
อ้อมว่า “จง
เตรียมไว้แต่
มีอะไร
รดส่วนตัว

โปรดลอง
ว่าอย่างไร
เหมือนเมื่อขา
“ตกลง
ได้แปร
สองข้าง
เพียงไร
ประเดิม
เข้าถึงไร
กับคุณแม่
เป็นหมวดหมู่
ผ่านไป
หลับไม่ลืม
เข้าใจเสริม
รота
พร้อมกัน
กลางคืน
ชนไปได้
ไม่จำกัด

ขาเรากลับ
คอไม้พับ
มารถไฟ”
คงดีแน่
เปลี่ยนทางใหม่
ทางที่ไป
จะได้รู้
แต่เริ่มตัด
ใช้ใหม่หนู”
และได้ดู
สุดสายตา
ใจต้องปลื้ม
จนวันหน้า
เพิ่มศรัทธา
ลงแก่นัด”
วันมะรืน
ไม่ต้องผิด
สารพัด
ต้องกังวล”

จบนิทานเรื่องที่ ๕

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ ได้จัดทำหนังสือนิตานร้อยบรรทัด เล่ม ๔ เพื่อใช้เป็นแบบเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา เรื่อง “ประเทศเล็กที่สมบูรณ์” ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕

(นายเขอ วิชัยดิษฐ์)

รองปลัดกระทรวงรักษาราชการแทน

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือนิตานร้อยบรรทัด เล่ม ๔ เรื่อง “ประเทศเล็กที่สมบูรณ์” นี้ กรมวิชาการได้มอบหมายให้หลวงสำเร็จวรรณกิจ เรียบเรียงขึ้น เพื่อใช้เป็นหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา ๕

กรมวิชาการ

“การพัฒนาประเทศไทย ต้องอย่าขาดความ
สามัคคี” จากพระบรมราโชวาทพระราชทานแก่คณะบัณฑิตอาสาสมัคร
ในโอกาสเข้าเฝ้าฯ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 28 กรกฎาคม 2518

๐๑๙ : ๒๓ — ๒๔

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ตรัสกลาอเปร้า

เลขที่ ๗ สกาวกลุ ผู้พิมพ์และโฆษณา

๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑๘ พ.ศ. ๒๕๒๒

เลขที่ **ตัวอย่าง**